

der havde Ordet i Gaar, ville erkjende det Ubillige heri. At det er ubilligt, at saadanne Landkommuner, der ligge op til en Fabrikstad, skulle være forsørgelsespligtige til alle disse Fabrikarbejdere med deres Familier, blev erkjendt, idet man ansaa det for billigt, at disse Kommuner bleve hjulplne. Men det var i saa Henseende karakteristisk, at man henviste til Amtskommunen som det Sted, hvorfra Hjælpen skulde have. Hjælps skulde disse Landkommuner, og saa siges der: lad Amtsrådet træde til. Lad de andre Kommuner i Amtet hjælpe til at bære Byrden. Jeg kan ikke indse, hvorfor de andre Kommuner i Amtet, der slet ikke have noget med Grunden at gøre, hvorfor de paagjældende Landkommuner ere overbebyrdede, skulle hjælpe til. Men een Ting vil jeg fremhæve, det nemlig, at naar man erkjender det for billigt og retfærdigt, at en paa Grund af særlige Forhold overbebyrdet Kommune bliver hjulpln, hvad enten det skal være af Amtet eller af Staten, saa ser jeg ikke, hvorfor ikke det samme Princip skal gjælde med Hensyn til de andre Kommuner i Landet. Jeg ser ikke, hvorfor enkelte Kommuner skulle have et Billighedskrav paa at blive hjulplne, men andre Kommuner ikke skulle kunne gøre det samme Krav. Jeg sigter herved til de Kommuner, som ikke komme ind under Amtsreparitionsfonden og ikke kunne modtage Hjælp deraf, nemlig Kjøbstadkommunerne. Hvorfor skulde Landkommuner, som ere overbebyrdede, hjælpes, men Kjøbstadkommuner, som maaske kunne være endnu mere overbebyrdede, ikke have det samme naturlige og billige Krav paa Afgang til Hjælp? Altsaa, mine Herrer, ville De holde paa, at et kort Ophold i Kommunen skal kunne paabyrde denne, i alt Fald under særlige Forhold, en extraordinær haard Fattigbyrde, saa maa De ogsaa fastholde Konsekvensen deraf, nemlig at en saadan Kommune maa være berettiget til at kræve Hjælp, hvorfra den saa kan komme. Jeg tvivler ikke paa, at der ikke er en Gæste her i Salen, der vil sige, at hvad der er Ret for en Landkommune, ikke ogsaa er Ret for en Kjøbstadkommune. Jeg tillader mig, til Trods for hvad det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) igaar bemærkede, at mange Kjøbstadkommuner i Virkeligheden ere meget overbebyrdede med Fattige (Th. Nielsen: Bevis!). Jeg har ikke de dertil fornødne Data ved Haanden, men jeg trøster mig til ved 2den Behandling at kunne bringe saadanne Data, som skulle overbevise det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, hvor skeptisk han end for Diebliffet stiller sig. Naar man tager Følleskommunen som den principielle Forsørgelseskommune, med den Begrændsning, at et femtenaars Ophold i en anden Kommune kan læste Fattigbyrden over paa denne, vil man undgaa den ulige Fordeling af Fattigbyrden mellem de forskjellige Kommuner, der, som jeg har berørt, kan fremkomme ved forskjellige

Omstændigheder. Sagen er, at Følleserne i Kommunerne simpelthen staa i Forhold til Kommunernes Befolkningsmængde. Vandrer der nu en hel Del Personer ud fra en Kommune, vil dette i Reglen føre til, at denne Kommune faar en ringe Fattigbyrde, der vil da i denne Kommune være Trang til Arbejde. Alle kunne finde Vækselgjætte, og Fattigvæsenet bliver fri for at forsørge synderlig Mange; men naturligvis er der visse Personer, som altid ville ligge Fattigvæsenet til Byrde. Begyndelsen er altsaa, at Folk vandrer ud, og som Følge deraf bliver Fattigbyrden lille. Men er der da noget Ubilligt i, at en Del af disse Arbejdere, der imidlertid ere komne til at trænge til Hjælp, vende tilbage til deres Følleskommune med Krav paa at blive hjulplne? I ethvert Tilfælde vil deraf ikke komme nogen urigtig Fordeling mellem de forskjellige Kommuner; der vil tvertimod komme en ligefrem proportionel Fordeling af Fattigbyrden over hele Landet. For saa vidt der er Trang til Arbejdskraft, hvad der kan opstaa i en Kommune paa Grund af Udbandring, vil denne, saaledes som det igaar blev fremhævet af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, jo atter i Reglen blive erstattet ved Indvandring af Svenskere og Lybskere, der komme hertil for en Sommer eller to for at udfylde den manglende Arbejdskraft; men disse Personer faae jo ikke noget Krav paa Fattighjælp af denne Kommune, saa at dette Forhold ikke kan medføre nogen Bebyrdelse. Det er tillige klart, at, tager man Følleskommunen som Forsørgelseskommune, undgaa man alle disse forargelige Transaktioner, som saa ofte have været omtalte; de undgaaes naturligvis ikke aldeles, naar man tager denne Modifikation med de 15 Aar, men Enhver vil kunne indse, at, naar der foredræ 15 Aars Ophold for at kunne læste Fattigbyrden over paa en anden Kommune, ville disse Transaktioner ikke nær saa ofte kunne ske og heller ikke i den Udstrækning, som naar man tager det korte Ophold, navnlig det 5-aarige. — Der er blot et Par andre Paragrafer i det foreliggende Lovforslag, om hvilke jeg kunde ønske at gøre et Par Bemærkninger. Der findes saaledes i § 44 Næstet af disse Bestemmelser om, at der kan negtes Personer, der have faaet Fattigunderstøttelse, Tilladelse til at indgaa Ægteskab. Efter den nuværende Lovgivning staaer det saaledes, at den Mandsperson, som i det sidste Aar før Ægteskabet har nydt Fattigunderstøttelse, derunder ikke indbefattet Sygehjælp, ikke maa indgaa Ægteskab; men jeg ser ikke, at man vinder ved denne Modifikation. Følgen af et saadant Forbud bliver kun, at den Familie, som Vedkommende ønsker at sitte paa legal Maade, bliver stiftet paa ulovlig Maade, med andre Ord: istedenfor at en Kommune faar en Del ægte Børn at underholde, faar en anden Kommune en Del uegte. Der er nu ingen Grund til at favorisere den ene Kommune frem for den anden, men hvad der er Grund til,